

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune.“ Rom. 10, 15.

Anul I.

București, Martie 1914.

No. 1.

Un cuvânt înainte

pentru toți membrii români ai „Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua-Șapte“.

În consfătuirea generală a Comunităților Adventiștilor de Ziua-Șapte din România, printre alte multe hotărâri importante, s'a luat și aceea de a se publica un organ trimestrial, care, ca interpret al lucrării noastre misionare, să înlesnească tuturor membrilor, cari vorbesc românește, cunoașterea evenimentelor mai de seamă și progresele realizate în marele câmp misionar universal, — adică, — în toată lumea. Astăzi trăim în plină împlinire a celor văzute și proorocite de apostolul-profet Ioan în Apoc. 14, 6. 7. Trăim în plină activitate misionară. Solii evangheliei veșnice, mulțumită mijloacelor de comunicație atât de perfecționate, vestesc cu glas mare pentru cei ce locuiesc pe pământ, — pentru orice neam și seminție și limbă și popor, — un adevăr prezent, o solie de avertizare în vederea apropiatei realizări a celor crezute și sperate de tot creștinul, a revenirii lui Hristos.

De la 1844 curentul misionar a luat o direcție bine determinată. De atunci s'au adunat sub stindardul lui Isus Hristos toți aceia, cari au înțeles rostul celor prezise de Dumnezeu pentru timpul din urmă. Din anul acesta cei „rămași din sămânța femeii, cari păstrează poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus“ demascând rătăcirile Babilonului modern, s'au constituit ca popor ales, deosebindu-se de spiritele și pasările cele necurate și urâte, pentru a contribui la grabnica împlinire a cuvintelor: „și se va predică această evanghelie a împă-

răției în toată lumea, spre mărturie la toate popoarele“ rostite atât de semnificativ de Domnul și Mântuitorul nostru.

În anul 1863 fu organizată lucrarea de predicare a soliei din urmă sub denumirea de „Conferința generală a Adventiștilor de Ziua-Șapte“. La 21 Mai 1913 s'au împlinit 50 de ani de la organizarea acestei societăți misionare creștine. După un început obscur, ea s'a întins repede peste tot pământul. Astăzi are reprezentanți organizați în comunități regulate în 86 de țări. Acum 50 de ani întreaga Conferință Generală nu avea decât 3500 membrii, toți în America. La sfârșitul anului 1912 numărul membrilor Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua-Șapte s'a ridicat până la țifra de 114,206. Din aceștia 450 se găsesc numai în România, afară de membrii români din țările învecinate și din America.

De la anul 1880-1882 solia a ajuns și în țara noastră, dar abia de la anul 1902 putem spune că sămânța bună a încolțit dând rod spre bucuria Mântuitorului și a noastră. De la această dată avem privilegiul de a ne numi concucrători în marea lucrare de evanghelizare mondială. Nu spune doar profeția, că la toate neamurile și din toate neamurile? Putea face oare țara noastră excepție? Atunci, firește, cei de pe pământul României ar fi fost lipsiți de binecuvântările soliei din urmă. Dar Mila Tatălui din ceruri căzù și peste noi, iubirea nemărginită a Mântuitorului ne cuprinse în brațele ei. Pe plaiurile țării noastre se simte zefirul evangheliei împărăției lui Hristos. Binefacerile învățăturilor ei au pătruns în casele noastre, puterea ei mântuitoare premenește și regenerează inimile și formează caracterul urmașilor lui Isus.

Biserica lui Hristos trebuie să fie universală, nu locală nici națională. Ea trebuie să fie un corp, un organism compus din multe membre, din multe națiuni, având drept cap și unic conducător pe Mântuitorul ei. Solia din urmă strânge sub steagul ei o oaste de credincioși, un popor, care se caracterizează nu numai prin trăirea în viața de toate zilele, în practică nu numai în teorie, a poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus, ci și prin zelul cu care el binevestește adevărurile solemne ale evangheliei tuturor oamenilor de pe pământ fără deosebire de rasă sau de clasă. Unul din mijloacele sale de răspândire e presa, instituțiile ei de publicitate. În adevăr, avem astăzi reviste tipărite în 75 de limbi. Prin graiu viu adevărul nostru prezent se predică în aproape 100 de limbi. Observați, aci e vorba numai de numărul limbilor, în cari tipărim reviste, nu de numărul revistelor cari apar în editurile noastre. De fapt numărul revistelor e mult mai mare. Numai în limba engleză apar peste 20 de feluri, în limba germană vre-o 12, în limba română până aci numai 1 acum cu „*Curierul misionar*“ două.

Ne bucură pe toți apariția organului „*Curierul misionar*“, pentru că, pe lângă organizarea câmpului nostru misionar românesc în „Conferință Română“, această nouă — a doua revistă — e un eveniment în istoria noastră misionară. De aci înainte toate rapoartele trimestriale ale diferitelor Comunități din România și Uniunea Dunăreană, vor fi publicate și în limba română.

Dar „*Curierul misionar*“ nu va avea numai rolul de raportor, ci va îndeplini și însărcinarea de „curier“, adică de „aducător de știri“ de pe câmpul misionar universal. El ne va aduce vești din toate țările, de la diferiți soli, vestitori ai păcii lui Hristos, de pretutindeni. Ne va vorbi de progresele evanghelizării între neamurile din Africa, din Asia, din Australia, din America, și de mersul lucrării și despre experiențele lucrătorilor misionari din Europa, dar mai ales din patria noastră. Ne va aduce învățături și sfaturi folositoare în

ceea ce privește disciplina și organizația internă a Comunităților și Conferinței noastre în genere. Ne va da instrucții pentru educarea tineretului nostru. Ne va îndruma, în sfârșit, întru pregătirea și desăvârșirea noastră corporală, sufletească și spirituală.

Un bun și credincios „curier“, să-i zicem din inimă „bun venit“! Să-l îmbrățișăm cu creștinească îmbrățișare, să-l primim cu căldură și simpatie! Să ne abonăm toți la „*curierul misionar*“, ca să putem afla, vedeă și cunoaște mai de aproape importanța și grandoarea lucrării de predicare a evangheliei în toată lumea. Citind veștile „curierului misionar“ oricine va avea prilejul să se convingă că activitatea noastră misionară nu e o întâmplare, că zelul solilor vestitori ai evangheliei lui Hristos nu e, după cum greșit cred unii, o stare patologică a unei clase de maniaci religioși, ci împlinirea literală a celor rostite de demult prin profeți, adevărurile divinelor preziceri ale Spiritului Sfânt.

În numele comitetului de redacție transmit tuturor membrilor „Conferinței Române a Adventiștilor de Ziua-Șapte“ și celorlalți membrii din celelalte câmpuri misionare, cari vorbesc și citesc românește, expresia iubirei mele creștinești și salutări cordiale.

P. R. Paulini.

Raport

asupra celei de a unsprezecea adunare anuală a câmpului, și prima a Conferinței Române.

»Iată, am lăsat înaintea ta ușă deschisă, pe care nimenea nu poate să o închidă; fiindcă ai putere mică și ai păstrat cuvântul meu și n'ai tăgăduit numele meu.« Apoc. 3, 8.

Mulțumită Domnului, se poate vorbi azi cu drept cuvânt de ușă cu totul deschisă în România, iar adunarea anuală din Noembrie 1913 ne poate fi o îndestulătoare dovadă despre lucrul acesta. Cum greutățile și prigonirile din partea clerului la conferința din 1912 în Ploești erau cu totul proaspete în amintirea noastră, — recunoștința către Dumnezeu și bucuria ne-au fost cu atât mai mari,

când am văzut, ce minunat ne-a ajutat Domnul anul acesta. Totul a avut loc de data aceasta în cea mai deplină liniște; programul a fost executat în întregime, așa cum fusese întocmit; toate ședințele au fost ținute în mod neturburat; — mai mult încă, am avut și puțința, de a ține o serie de trei cuvântări publice cu proiecțiuni luminoase într'o sală spațioasă, închiriată special pentru zilele de conferințe. Exprimăm cu această ocazie deosebite mulțumiri Onor. Poliției Capitalei, care și de această dată s'a arătat, ceea ce trebuie să fie dupe cuvântul Scripturei orice autoritate, »rânduiește de Dumnezeu spre binele vostru«. Notificarea către autoritățile polițienești a conferințelor de ținut în acea cunoscută sală publică »*Transilvania*«, vis-à-vis de Liceul Lazăr, — a fost făcută în numele Comunității din București a Adventiștilor-de-ziua-Șaptea. Autorizația obținută în felul acesta arată până la evidență, că atât legile țării noastre cât și aplicarea lor de către autorități sunt din cele mai moderne, mai liberale și mai civilizate. Chiar anul trecut în Ploești, turburarea adunărilor noastre nu s'a datorat decât unor slujitori bisericestii nesocotiți și scandalagii, cari au fost reprobați de întreaga opinie publică prin ziare, cât și de proprii lor frați în preoție, dar conștienți de demnitatea preoțească. Căci numai demn de preoție și de numele lui Hristos nu poate fi, cine, prin cuvânt și faptă, ațâță la scandal și nelegalitate. Din contră, adevărații urmași ai lui Hristos sunt soli ai păcii și povățuitori la păstrarea ordinii publice și la respect către legi și autoritate.

Adunarea anuală de anul acesta rămâne în Istoria poporului nostru și a lucrării lui Dumnezeu în România și prin aceea un mare eveniment, că țara noastră a fost declarată »*Conferință*«, ceea ce ne îndatorează la recunoștință către Dumnezeu și la mai multă devotare pentru viitor, ca, prin ajutorul și conducerea Domnului nostru Isus Hristos, să ducem lucrarea la o și mai mare dezvoltare. Zilele de 13 până la 16 Noembrie, stil nou, fuseseră hotărâte pentru conferința anuală din 1913, și chiar acelea au și fost folosite în acest scop.

Ședințele adunării anuale au fost deschise în dimineața de 13 Noembrie (31 Oct.) cu cântarea »*Lucrarea, Doamne, este-a Ta*« și rugăciune, dupe care fr. H. în câteva cuvinte introductive a arătat, cât de minunat și puternic s'a dovedit Dumnezeu în lucrarea Sa de predicarea Evangheliei în România de la Conferința din anul precedent ținută în Ploești. Cuvintele din Psalm 147, 1-6 pot fi și lauda noastră despre Dumnezeu, care cu multă putere a clădit Ierusalimul și a adunat pe cei risipiți ai Lui în țara noastră, vindecând inimile zdrobite și legând rănilor. Dumnezeu ridică și întărește pe cei drepecți, dar pe cei nelegiuiți îi doboară la pământ. Aceasta ni s'a dovedit și prin faptul, că tocmai experiențele neplăcute ale Conferinței din Ploești au contribuit la deschiderea drumului în toată țara.

A urmat apoi un scurt raport despre progresele lucrării în 1913. La 31 Decembrie 1912 câmpul nostru numără 315 membrii, iar la data conferinței numărul fraților și surorilor din România era de 417. (*Notă ulterioară alcătuirii raportului*: După cum se poate vedea din tabela publicată în numărul de față al revistei »*Curierul Misionar*«, numărul membrilor la 31 Decembrie 1913 este de 442.) Mulțumim lui Dumnezeu pentru acest progres și socotim această binecuvântare drept o încurajare la și mai mari ostenele în lucrarea de mântuirea sufletelor. Sporul în mijloace este de asemenea îmbucurător, căci, — dacă întregul an 1912 s'a încheiat cu o sumă de 17837 Lei, în mijlociu 56,60 Lei de membru, ca zecime, — cele trei trimestre din 1913 au adus ca zecime suma de 16805 Lei, în mijlociu 58,60 Lei de membru. (*Notă ulterioară*: Zecimea pe întregul an 1913 este de 22656 Lei, cu un spor de aproape 5000 Lei față de anul precedent). *Darurile săptămânale* a celor trei trimestre din 1913, în suma de 1100 Lei, întrec cu 600 Lei pe cele din întreg anul 1912, care a adus numai 500 Lei. (*Notă ulterioară*: *Darurile săptămânale* pe întregul an 1913 se urcă la suma de 1408 Lei, aproape de trei ori mai mult ca în anul 1912). — *Darurile din Școala de Sabat* au fost în

anul 1912 de 1500 Lei, iar în cele trei trimestre 1913 peste 1600 Lei. (*Notă ulterioară*: Suma acestor daruri pe întreg anul 1913 trece de 2350 Lei). În ceea ce privește darurile din zilele de rugăciune, ele au fost în 1912 de 1900 Lei, cu 322 Lei mai mult ca în 1911, ceea ce ne îndreptățește să sperăm, că și în 1913 vor spori în aceeași proporție. (*Notă ulterioară*: Până acum suma darurilor din zilele de rugăciune se urcă pentru 1913 la aproape 1800 Lei. Ne mai rămâne, deci, ceva de făcut, spre a menține și aci sporul cel îmbucurător.) Așa dar în toate un progres spre lauda lui Dumnezeu!

În ceea ce privește starea financiară, România este primul câmp din întreaga Uniune Dunăreană, mergând cu exemplul cel bun înaintea tuturor. Totuși nu am atins încă ținta propusă, ca darurile noastre de bună voe să reprezinte în mijlociu 25 Lei de membru pe an. În 1912, cu suma de 4536 Lei ca daruri anuale, reprezentam în mijlociu 15,90 Lei de fiecare; iar în 1913 cu 7426 Lei ca daruri de bună voe am ajuns la țifra mijlocie de 18,90 Lei de membru. În tot cazul suntem încă departe de țifra de 25 Lei de fiecare pe an.

Lucrarea cercurilor misionare prezintă în 1913 iarăși un spor îmbucurător, căci, de unde anul 1912 întreg s'a încheiat cu o vânzare de 1284 Lei, — cele trei sferturi din 1913 au adus cercurilor 1863 Lei ca încasări. (*Notă ulterioară*: În întregul an 1913 cercurile misionare au vândut scrieri în valoare totală de 2812 Lei, adică mai mult decât îndoitul sumei anului precedent.)

Progresele lucrării lui Dumnezeu sunt de văzut și în faptul, că la această conferință am putut face primirea a 5 Comunități nou organizate, și anume: *Bârlad*, cu 8 membrii; *Mărășești*, cu 14 membrii; *Buzeu*, cu 11 membrii; *Posești*, cu 27, și *Constanța*, cu 8 membrii. S'a hotărât apoi, ca pe viitor comunitatea-tulpină, numită până aci *Constantza*, să poarte numele de *Constanța-Viile Noi*. Din toată România au fost prezenți 49 de delegați, reprezentând 13 comunități.

După ce frații veniți de departe ne-au adus salutări de la frații din diferitele

țări și ne-au încurajat prin comunicări îmbucurătoare, s'a cetit apoi numele celor, cari aveau să alcătuească diferitele comitete, pe cari conferința le-a și votat în unanimitate. Comitetele au fost alcătuite, pe cum urmează:

- un comitet de hotărîri,
- „ comitet de numiri,
- „ comitet de acreditări și
- „ comitet de verificarea cheltuelilor.

Comitetul de hotărîri a propus spre votare următoarele:

1. Pentru bogatele binecuvântări, cari — cu toate greutatele diferite — au fost revărsate asupra-ne în anul curent în sporul de membrii și mijloace, mulțumim lui Dumnezeu din toată inima. Multa bunătate a Domnului ne determină la o deplină sacrificare a vieții și mijloacelor noastre, spre a putea astfel, ca popor al zilelor sfârșitului, să lucrăm cu și mai multă seriozitate.

2. Pentru că Domnul a binecuvântat lucrarea din România atât de mult, încât Comitetul Uniunii Dunărene a recomandat întemeierea unei Conferințe, hotărîm organizarea »Conferinței Române a Adventiștilor - de - Ziua - Șaptea« și primirea statutelor respective.

3. Cu tot sporul darurilor noastre de bunăvoe, nu am ajuns încă ținta propusă, de 25 Lei de membru pe an. De aceea hotărîm ridicarea unei colecte în numerar și subscripții, spre a putea astfel veni cu mai mult în ajutorul nevoilor în creștere ale marilor câmpuri misionare, cari aparțin departamentului european.

(*Notă*: Toate sumele darurilor de bunăvoe, cât și o zecime din totalul zecimei câmpului nostru, servesc la trimiterea și întreținerea predicării Evangheliei în Siberia, în Turcia, Persia, Asia Mică, Egipt și la Negrii din Nordul, Centrul, Estul și Vestul Africei, câmpuri cari aparțin departamentului european al lucrării noastre misionare.)

4. Colportarea se arată pretutindeni ca o bună și binecuvântată lucrare premergătoare, de care câmpul nostru are de asemenea mare nevoie. De aceea stăruim pe lângă comunități și lucrători, să încurajeze la îmbrățișarea carierei de colportor pe frații și surorile bine între-

meiați în adevăr și cari dau dovadă de spirit misionar.

5. Pentru o mai exactă aplicare a organizației noastre, care s'a dovedit atât de bună, rugăm pe toți cei cu însărcinări în obști și pe lucrători, să dea mai multă atenție întocmirii rapoartelor și bunului mers al obștilor.

6. Pentru a ne face datoria către membrii obștei, cari s'ar găsi în lipsă, recomandăm să se urmeze exemplul altor câmpuri, și în toate comunitățile noastre, în fiecare întâi Sabat din lună, să se facă o colectă, al cărei venit să nu poată fi întrebuintat decât pentru ajutorarea săracilor.

7. Experiența învață, că numai într'un corp sănătos poate locui un spirit sănătos. Cum Dumnezeu ne-a dat reforma sanitară ca mână dreaptă a soliei, recomandăm fraților și surorilor de a da acesteia mai multă atenție, cât și de a pune în practică principiile acestei reforme sanitare.

Frații conducători au dat lămuriri instructive la discutarea fiecăreia din aceste hotărâri, arătând însemnătatea respectivă. La discutarea hotărârii No. 2 s'a discutat și asupra statutelor Conferenței, cari au și fost votate cu unanimitate. În legătură cu hotărârea No. 3 frații și-au arătat toți dorința, să ne silim a atinge cât mai curând ținta propusă, ca darurile noastre de bunăvoie să fie în mijlociu de 25 Lei de persoană pe an. S'a amintit în legătură cu aceasta, că fără mare greutate am putea spori suma darurilor de 1^a zi a săptămânei.

Colecta făcută în urma votării hotărârii No. 3 s'a urcat la suma de 1253 Lei 50 Bani în numerar și 504 Lei subscriși, — în total 1757 Lei 50. Suntem adânc mulțumitori lui Dumnezeu pentru această binecuvântare, că a făcut pe poporul Său atât de voios, să contribuie astfel la propășirea lucrării de evanghelizare. Frații toți și-au arătat apoi dorința, ca această colectă de daruri să se continue și în comunități, spre a da tuturor dintre noi puțința, să luăm parte cu bucurie la împlinirea acestei datorii.

La discutarea hotărârii No. 5 s'a insistat în deosebi asupra faptului, ca membrii să fie regulat și corect înregistrați,

și ca toți cei cu însărcinări în obște să-și noteze bine datoriile lor, așa cum sunt arătate în broșura »Organizația Comunității«, ca pe viitor să nu mai lase de dorit în împlinirea acestor datorii.

La discutarea hotărârii No. 6 s'a atras atenția, că trebuie să se facă deosebire între »cassa săracilor« și »cassa comunității«, cari trebuiesc ținute deosebit și alimentate în mod deosebit, fiecare pentru sine.

La discutarea propunerii No. 7 frații conducători au avertizat pe toți, să se ferească de a cădea în extrem sau în exagerări în ale dietei. Trei sunt cele cari trebuiesc aduse la pocăință în om, și anume: inima, stomacul și portmoneul. Pocăința trebuie să înceapă însă de la inimă. De la sine înțeles este, că nu se cade să facem nici de cum întrebuintare de lucrurile arătate ca direct vătămătoare omului, cum sunt alcoolul sub orice formă, tutunul, cafeaua, ceaiul, opiul, morfina, etc., cari trebuiesc în mod hotărât lăsate cu totul; totuși, în ceea ce privește mâncarea de carne de animale curate, îngăduite de Dumnezeu, — deși credem, că această dietă nu e cea rânduită de la început omului, ci numai îngăduită pentru anumite timpuri — drept care și bărbații temători de Dumnezeu pe vremuri au dus regimul arătat în Daniel 1, 12: — Scriptura nu ne îndreptățește însă, a socoti drept păcat faptul, de a fi mâncat cineva la nevoie sau la ocazie carne de animale curate.

Comitetul de numiri a propus pentru anul 1914 următoarele nume, cari au și fost votate în unanimitate:

Președinte: P. P. Paulini.

Secretar: St. Demetrescu.

Comitet: P. P. Paulini, I. Christoffers, G. Krüger, A. Darie și St. Negoită.

Comitetul pentru acreditări a prezentat următorul raport:

Predicatori întăriți prin binecuvântare: P. P. Paulini, I. Christoffers, I. Mantu.

Recomandat pentru întărirea prin punerea mâinilor: St. Demetrescu.

Predicatori supleanți: Fl. Mateescu, A. Seefried.

Lucrător misionar: I. Rinea.

Lucrător misionar și Colp.: I. Stănescu.

Colportori: W. Gemeinhardt ca diriginte, apoi A. Bartoc, C. Grigorescu, S. Damian, I. Popescu, Al. Albulescu, N. Păduraru, C. Ursescu și Emilia Celante.

* * *

Foarte mulțumitori către Dumnezeu am fost, că am putut ține în spațioasa sală »Transilvania«, în serile de 13, 14 și 15 Noembrie st. n. trei foarte bine vizitate Conferințe publice cu proiecțiuni luminoase. Sabatul de la 2/15 Noembrie l-am serbat împreună cu multă binecuvântare toți frații din București și provincie în aceeași încăpătoare sală publică. Școala Sabatului a numărat în acea zi 206 membrii, 44 vizitatori și 23 copii, împărțiți în 36 de clase, între cari 5 germane, 2 ungare și 3 pentru copii. Darurile din Școala de Sabat s'au urcat în acea zi la suma de 152 Lei 60 Bani. Predica ținută apoi de unul din frații conducători a contribuit și mai mult la desăvârșirea hranei spirituale din ziua aceea. În după amiaza aceluși Sabat a avut loc cu multă solemnitate punerea mâinilor pentru întărirea în serviciul de Predicator a fratelui Ștefan Demetrescu. În acelaș timp au fost întăriți la fel încă doi frați pentru comunitatea din Ploești, și anume fr. Stelian Negoită ca președinte sau bătrân al adunării, iar fr. Ilie Stroescu ca diacon. După aceasta a urmat o oră de experiențe, în care mulți din frați și surori și-au arătat cu bucurie lauda și mulțumirile lor către Dumnezeu pentru minunata și părinteasca Sa conducere.

Conferința noastră anuală s'a încheiat Duminică 3/16 Noembrie cu o serbare a Cercului Tinerimei dată tot în sala »Transilvania«, cu care ocazie chiar și vizitatorii streini de comunitatea noastră au avut putința să vadă, ce fel noi ca comunitate purtăm de grijă în temere de Dumnezeu de tineretul din mijlocul nostru, ca să-i infiltrăm din cei mai fragezi ani principiile Sfintei Evanghelii și cu aceasta bucuria de o viață morală, curată și sănătoasă.

Dea Dumnezeu, ca impresiile primite la această binecuvântată conferință anuală să poată aduce în fiecare fructe pentru întreaga veșnicie!

Secretar, Ștefan Demetrescu.

Câștigarea personală de suflete — o datorie a comunității față de sfârșitul timpului harului.

De G. B. Thompson.

»Iată ziua Lui Iehova vine, plină de groază, de urgie, și de aprinderea mâniei, ca să prefacă pământul acela în pustiu, și să stârpească de pe el păcătoșii lui.« Is. 13, 9. »Drept aceea, cunoscând înfricoșarea de Domnul, înduplecăm pe oameni.« 2 Cor. 5, 11.

Profeții au descris ziua lui Dumnezeu în cuvintele cele mai solemne și mai mișcătoare. Încheerea harului! Hotărîrea soartei a milioane nenumărate de pe pământ! Ziua mâniei Domnului! Aceste sunt cuvinte de o însemnătate groaznică.

Este un lucru foarte solemn și serios, de a privi asupra vecinilor noștri, asupra rudelor și prietenilor, pe cari îi iubim din inimă, și de a ști, că, dacă nu vor fi salvați, vor trebui să stea după câțiva ani fără nici o nădejde în fața lui Dumnezeu, jălindu-se cu toate popoarele pământului, când vor vedea venind pe Fiul omului cu toți îngerii în putere și mărire.

Simțurile ni se sgudue, când vedem numai un oraș în ruine; dar dacă ne gândim la ruinarăa tuturor orașelor — o prăbușire generală și de nedescris — când »ucișii de Iehova vor zăcea de la o margine a pământului până la cealaltă margine a lui«, când temeliiile pământului se vor clăti, munții se vor mișca din locurile lor și insulele vor dispărea; aceasta face, să amețească imaginația noastră, iar inima să strige la Dumnezeu după un adăpost în acea oră groaznică.

Pentru că norul de peste noi al soartei acestei lumi devine tot mai întunecos, trebuie ca într'adevăr viața acelor, cari cred aceste lucruri, să se distingă printr'o mare seriozitate. Trebuie să fim neobosiți în eforturile noastre personale, spre a salva pe vecinii noștri, pe prietenii și rudele noastre. Dacă i-am vedea într'o casă arzând și că flăcările lacome amenință să-i mistue, atunci am face eforturi supraomenești, spre a-i scăpa de pieire. Nu am permite, ca ceva pământesc să ne împiedice de la această lucrare de

Raportul trimestrial al Conferinței Române de la 1 Octombrie până la 31 Decembrie 1913, stil nou.

Câmpuri	Localități	Numărul membrilor	Primiți		Zecime		Daruri săptămânale		Darurile zilelor de rugăciune		Școala Sabatului		Cercul misionar			
			Botez	Vot	Lei	B.	Lei	B.	Lei	B.	Numărul membrilor	Lei	B.	Ra-poarte	Lei	B.
Câmpul misionar România.	* Bărlad	9	—	—	114	50	4	15	21	50	8	9	85	4	—	—
	* Brăila	27	3	—	277	—	8	—	50	—	24	27	—	—	—	—
	București-Centru	105	4	—	1379	55	49	95	469	25	67	120	55	60	68	65
	" Nord	74	9	—	1305	90	42	60	126	40	67	125	55	35	273	90
	" Sud	23	—	1	484	45	30	35	169	—	17	56	15	12	149	—
	* Buzeu	14	1	—	178	85	19	80	32	80	14	24	85	8	—	—
	* Constanța	13	3	—	238	85	10	15	90	—	13	27	95	5	—	—
	* Constanța-Viile Noi	34	4	—	632	95	41	50	66	75	25	60	55	5	50	—
	* Galați	20	1	—	90	—	14	—	12	—	12	24	—	—	—	—
	* Mărășești	14	—	—	60	—	6	—	5	—	14	16	—	—	—	—
	* Ploești	46	5	—	772	15	62	95	262	70	43	68	60	22	188	—
	* Posești	34	14	—	315	45	19	95	118	10	34	36	70	12	8	50
	* Tâmboești	29	5	—	117	—	9	—	40	—	23	19	—	—	—	—
	Com. răsp. sau împrăst.	—	—	—	27	60	1	30	85	16	—	—	50	—	—	—
Daruri	—	—	—	256	96	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
Conf. în București	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	152	—	—	—	—	
Total:		442	49	1	6251	21	318	70	1548	66	361	769	25	163	738	05

Rapoartele Uniunii Dunărene de la 1 Octombrie până la 31 Decembrie 1913.

Câmpuri	Localități	Membrii	Primiți		Zecime		Daruri de ziua la a săptămânei		Darurile zilelor de rugăciune și alte dar. misionare		Școala de Sabat		Cercul misionar			
			Botez	Vot	Cor.	F.	Cor.	F.	Cor.	F.	Mem-brii	Cor.	F.	Ra-poarte	Cor.	F.
Câmpul misionar Tisa-Sava	* Alibunar	10	—	—	134	71	7	71	2	—	10	20	85	10	5	54
	Belgrad	19	3	—	93	95	16	85	12	—	19	15	08	15	135	—
	* Csurog	11	—	—	68	—	7	10	13	—	14	17	18	11	30	21
	* Kanizsa M. T.	7	1	—	136	70	3	—	23	20	8	8	29	7	13	96
	Kuman	22	1	—	339	67	10	95	20	90	24	22	98	23	23	22
	* Lok	10	—	—	49	50	4	64	1	32	12	8	55	9	15	12
	Nagykikinda	15	2	—	210	16	7	32	20	18	14	14	90	16	52	34
	* Neusatz	10	—	—	200	71	9	90	42	—	13	23	96	14	87	20
	* Revaujfalú	7	—	—	32	44	4	—	6	55	9	9	83	9	19	22
	* Szabadka	5	—	—	85	16	6	80	23	—	4	8	—	4	16	50
	* Temesvar	18	—	—	183	86	15	64	50	86	19	26	77	15	72	32
	* Turja	5	—	—	96	52	5	88	7	82	10	12	11	8	10	—
	* Versecz	7	—	—	116	80	8	60	42	60	12	11	57	8	96	42
	Zemlin	13	—	—	66	73	6	40	4	—	11	8	40	13	14	37
Com. răsp. sau împrăst.	18	4	—	138	92	7	98	16	12	19	37	60	14	—	—	
Conf. în Temesvar	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	43	—	—	—	—	
Total:		177	11	—	1954	83	122	77	285	55	198	289	07	181	501	42
C. Mis. Ungaria-N.	Eger	9	—	—	52	40	1	74	10	—	9	7	99	2	—	—
	Ilonca	23	—	—	28	70	1	80	3	06	23	9	80	9	—	—
	Kassa	27	—	—	445	75	25	48	107	70	30	34	54	49	40	—
	Liptoszentmiklos	7	—	—	48	60	2	—	4	—	7	6	92	3	31	—
	Miskolcz	16	—	1	148	47	2	—	40	—	16	16	84	8	11	06
	Nagyrocze	5	—	—	31	80	7	—	4	90	5	5	55	2	—	—
	Nyiregyhaza	8	—	—	146	64	6	54	54	—	8	16	67	2	—	—
	Com. răsp. sau împrăst.	2	—	—	28	06	—	—	5	—	2	—	—	—	—	—
	Conferința în Kassa	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	41	01	—	—	—
Total:		97	—	1	930	42	46	56	228	66	100	139	32	75	82	06

Cămpuri	Localități	Numărul membrilor	Primiți		Zecime		Daruri săptămânale		Darurile zilelor de rugăciune și alte dar misionare		Școala de Sab.		Cercul mis.			
			Botez	Vot	Cor.	F.	Cor.	F.	Cor.	F.	Mem-brii	Cor.	F.	Ra-poarte	Cor.	F.
Conferința Ungaria-Centrală.	Alcsil	19	4	—	29	10	4	32	1	86	—	1	80	10	—	—
	Arad	17	—	—	241	42	5	60	—	—	16	11	23	—	—	—
	Aradkövi	11	—	—	36	74	—	—	—	—	—	2	25	—	—	—
	Bekes	8	—	—	25	90	2	18	6	02	8	9	52	—	—	—
	Bekes-Csaba	28	—	—	374	47	7	80	164	20	20	41	26	—	23	52
	Bekes-Gyula	60	1	3	574	34	12	60	90	60	60	56	31	10	66	91
	Budapest I	56	1	1	732	90	30	96	17	62	49	77	75	20	97	—
	" II	30	—	—	664	20	39	82	18	37	30	87	01	—	—	—
	" Ujpest	41	2	—	281	82	27	48	50	30	35	69	60	16	23	72
	Gyorok	18	—	—	77	90	2	20	18	18	19	14	13	7	10	—
	Gyula Vari	14	—	—	209	21	—	80	6	—	—	17	85	—	—	—
	" Varsand	9	—	—	81	60	10	50	7	40	9	12	94	—	—	—
	Kiskunfelegyhaza	10	—	—	99	—	6	—	12	50	10	9	50	—	—	—
	Kovasz	14	—	—	63	48	1	—	3	40	12	2	58	14	15	—
	Kurtaker	8	—	—	57	80	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Kürtös	9	—	—	14	—	1	60	2	—	9	4	76	—	—	—
	Maksa	38	—	5	242	—	20	90	14	—	8	18	04	—	35	—
	Nagy Varad	14	—	—	51	62	—	—	—	—	—	10	60	—	—	—
	Szamoskösz	21	—	1	101	16	7	40	13	75	—	2	03	—	—	—
	Szekudvar	45	—	—	7	22	19	20	15	22	43	13	—	3	—	—
	Szilagy Bagos	14	—	2	92	96	—	80	4	—	14	2	48	—	—	—
Szintye	16	—	—	107	82	—	—	5	28	16	5	85	—	—	—	
Com. răsp. sau împrăst.	3	—	—	50	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
Daruri	—	—	—	270	19	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
Total:		503	8	12	4486	85	201	16	780	70	358	470	49	80	271	15
Conferința Transilvania.	Arpas	18	—	—	103	94	1	20	4	40	18	11	46	—	—	—
	Birthalm	26	—	—	225	33	1	94	20	72	26	15	90	5	—	—
	Bogartelke	19	—	—	115	34	6	38	15	06	19	8	06	—	—	—
	Dedrat	25	—	—	145	08	7	10	9	70	25	18	38	—	—	—
	Dees	8	—	1	44	97	—	—	—	74	8	3	87	—	—	—
	Dridiv	16	—	—	46	16	2	—	8	52	16	14	06	—	—	—
	Erdöfülle	12	—	—	74	90	—	—	8	93	12	4	47	—	—	—
	Fogoras	16	—	—	170	71	4	44	27	40	16	15	61	—	—	—
	Felsendorf	10	—	—	57	—	3	89	9	60	10	6	62	—	—	—
	Großlaßen	9	1	—	103	24	4	32	6	18	9	8	67	6	—	—
	Hermannstadt	38	2	1	651	13	20	30	132	53	36	48	66	12	—	—
	Holdvilag	19	1	—	270	39	16	76	27	77	19	14	62	—	—	—
	Ideczfürdő	12	1	—	111	98	6	66	6	48	12	8	20	—	53	77
	Klausenburg	47	—	4	362	10	45	24	142	10	48	50	06	10	12	35
	Kolozs	34	—	1	157	04	4	70	31	12	34	15	80	—	3	—
	Kronstadt	41	—	—	462	44	9	66	94	60	40	20	94	—	—	—
	Makfalva-Ny. Sz. Imre	13	—	—	42	94	—	40	9	56	13	10	25	—	—	—
	Marktschelken	10	—	—	74	50	2	—	9	10	10	4	60	—	—	—
	Mező Csan	6	—	—	11	10	2	80	—	—	6	2	41	—	—	—
	Mező-Panit	46	—	—	105	74	3	02	15	18	46	32	72	—	—	—
	Nagy Sarmas	65	—	—	90	64	—	—	18	38	66	22	—	—	11	50
	Petrozsény	14	—	—	278	66	10	09	26	62	14	3	40	—	—	—
	Rhode	12	4	—	90	78	2	22	6	80	12	7	—	—	—	—
	Schäßburg	13	—	—	149	21	6	70	34	60	13	10	98	4	—	—
	Szasz Nadas	21	1	—	139	86	5	48	5	10	21	10	05	—	—	—
	Szek	37	—	1	70	88	—	90	13	71	37	18	43	—	3	—
	Szekely Ders	7	—	—	14	—	—	86	—	50	7	2	74	—	—	—
	Szolokma	17	—	—	16	32	2	40	11	—	17	4	22	—	—	—
V.-Kamaras	39	1	—	179	55	3	18	8	71	39	8	25	—	—	—	
Vista	64	—	—	—	—	—	—	—	—	64	—	—	—	—	—	
Com. răsp. sau împrăst.	8	—	—	122	39	—	—	9	—	8	2	28	—	—	—	
Daruri	—	—	—	49	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
Conf. în Hermannst.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	53	79	—	—	—	
Total:		722	11	8	4537	32	174	64	714	11	721	458	50	37	83	62

Câmpuri	Localități	Numărul membrilor	Primiți		Zecime		Daruri săptămânale		Darurile zilelor de rugăciune		Școala Sabatului		Cercul misionar			
			Botez	Vot	Cor.	F.	Cor.	F.	Cor.	F.	Numărul membrilor	Cor.	F.	Ra- parte	Cor.	F.
C. M. Ung. V.	Bonyhad	9	—	—	81	70	3	50	14	76	10	9	—	4	—	—
	Pressburg	22	—	—	353	04	13	40	55	—	23	58	51	13	15	—
	Com. răsp. sau împrășt.	10	—	1	97	48	—	62	25	—	—	6	54	—	—	—
	Daruri	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Total:		41	—	1	532	22	17	52	94	76	33	74	05	17	15	—
C. m. Adriat.	Serajevo	10	1	—	117	14	10	56	18	20	10	19	90	5	41	27
	Com. răsp. sau împrășt.	7	1	—	59	20	5	—	—	—	6	4	20	—	—	—
	Daruri	—	—	—	71	77	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Total:	17	2	—	248	11	15	56	18	20	16	24	10	5	41	27

Raport trimestrial al Uniunii Dunărene de la 1 Octombrie până la 31 Decembrie 1913.

Câmpuri	Mem- brii	Creștere		Zecime		Darurile din școala de Sabat		Daruri de ziua la a săptămânei		Darurile zilelor de rugăciune și alte daruri misionare	
		Botez	Vot	Cor.	F.	Cor.	F.	Cor.	F.	Cor.	F.
Confer. Ungaria Centrală	503	8	12	4486	85	470	49	201	16	780	70
„ Transilvania	722	11	8	4537	32	458	50	174	64	714	11
Câmpul mis. Adriatic	17	2	—	248	11	24	10	15	56	18	20
„ „ Ungaria de N.	97	—	1	930	42	139	32	46	56	228	66
„ „ România	442	49	1	5957	05	733	03	303	70	1475	79
„ „ Tisa-Sava	177	11	—	1954	83	289	07	122	77	285	55
„ „ Ungaria de V.	41	—	1	532	22	74	05	17	52	94	76
Total:	1999	81	23	18646	80	2188	56	881	91	3597	77

Raport anual al Uniunii Dunărene de la 1 Ianuarie până la 31 Decembrie 1913.

Câmpuri	Mem- brii	Primiți		Zecime		Darurile din școala de Sabat		Daruri de ziua la a săptămânei		Darurile zilelor de rugăciune și alte daruri misionare	
		Botez	Vot	Cor.	F.	Cor.	F.	Cor.	F.	Cor.	F.
Conf. Ungaria Centrală	503	90	30	17363	81	1640	84	615	76	828	87
„ Transilvania	722	109	16	18451	64	1923	34	608	54	821	84
Câmp. mis. Adriatic	17	5	4	999	72	130	75	68	30	18	20
„ „ Ungaria Nord	97	28	4	3437	26	550	09	246	26	371	16
„ „ România	442	130	5	21971	60	2332	28	1067	75	2953	85
„ „ Tisa-Sava	177	50	6	8219	15	895	86	405	04	286	15
„ „ Ungaria Vest	41	17	5	1716	53	170	59	54	96	94	76
Total:	1999	429	70	72162	71	7643	75	3066	61	5374	83

Cercurile misionare ale Uniunii Dunărene
de la 1 Octombrie până la 31 Decembrie 1913.

Câmpuri	Rapoarte	Vizite misionare	Lecturi biblice	Scrisori trimise	Scrisori primite	Reviste în club	Abonați noi	Pagini de imprimate		Reviste		Încasări	
								dăruite	vândute	dăruite	vândute	Cor.	F.
Conf. Ungaria Centrală	80	187	282	50	21	212	2	—	19572	60	528	372	40
" Transilvania	37	167	104	32	3	130	—	2017	12515	29	123	90	23
Câmp. mis. Adriatic	5	83	41	17	12	20	1	247	250	13	113	24	11
" " Ungaria de N.	75	341	183	57	28	45	3	46	10620	3	386	159	24
" " România	163	951	1845	120	76	640	29	8972	39135	239	1208	905	10
" " Tisa-Sava	181	894	2514	35	33	6300	—	—	2124	2	5455	740	91
" " Ungaria de V.	17	23	21	1	—	84	—	—	2640	1	244	50	81
Total:	558	2646	4990	312	173	7431	35	11282	86856	347	8057	2342	80

Raportul anual al Cercurilor din misionare din Uniunea Dunăreană
de la 1 Ianuarie până la 31 Decembrie 1913.

Câmpuri	Rapoarte	Vizite misionare	Lecturi biblice	Scrisori trimise	Scrisori primite	Reviste în club	Abonați noi	Pagini de imprimate		Reviste		Încasări	
								dăruite	vândute	dăruite	vândute	Cor.	F.
Conf. Ungaria Centrală	789	1971	2093	228	97	334	10	454	63254	143	3597	1317	40
" Transilvania	256	914	843	76	24	680	6	3553	69473	280	1654	1267	65
Câmp. mis. Adriatic	58	188	138	44	28	40	2	279	670	13	119	41	98
" " Ungaria de N.	196	3641	1916	306	155	180	31	757	150999	39	3668	1102	13
" " România	485	3680	4610	367	241	951	162	17399	172587	513	4827	3585	75
" " Tisa-Sava	626	7799	10761	262	198	19265	8	936	34251	146	27591	3733	—
" " Ungaria de V.	106	225	117	53	28	205	—	188	32066	19	660	173	66
Total:	2516	18418	20478	1336	771	21655	219	23566	523300	1153	42116	11221	57

salvare. Dar o soartă cu mult mai îngrozitoare așteaptă pe iubiții din familia și din vecinătatea noastră, cari nu s'au pocăit. Putem stă oare nemișcați și nepăsători, privind la ei, cum sunt aruncați de valuri în prăpastia pieirei? Să ne păzească bunul Dumnezeu de această! Pentru oricine, care crede această solie, a sosit ora de a lucra serios pentru Domnul. De ce avem nevoie mai mult decât toate, este de a simți o povară pentru suflete. Mulți fac prea puțin, pentru a câștiga suflete. Orice suflet nesalvat și neînștiințat trebuie să producă durere inimilor noastre.

Într-o zi, de pe coperta unui vapor de mare se vede o barcă, care plutea în largul mării; ea venia de la o corabie cufundată. Îndată se trimise o barcă echipată, spre a o aduce. Pe barca plutitoare fu găsit un om istovit cu totul și fără cunoștință. Când fu ridicat și

dus în cealaltă barcă, își reveni puțin în fire, și cele dintâi cuvinte slabe, cari veniră de pe buzele sale, fură: »Se mai află încă un om în barcă.« După ce el însuși fusese scăpat, primul său gând fu, ca și cellalt om să fie scăpat.

Acest caz descrie spiritul adevăratului creștin. Una din cele dintâi dovezi ale adevăratei convertiri este interesul pentru un alt suflet, pentru cellalt om din barcă. Scriptura conține multe exemple de lucrul personal cu sufletele. Una din predicile cele mai sublime, pe care o ținu Isus, fu aceea adresată către un suflet. El vorbi într-o noapte personal cu Nicodem cu îi dădu învățăminte privitoare la sufletul său. O mare parte din capitolul al treilea din evanghelia lui Ioan este un raport al poveștelor, cari fură date la această întâlnire. Într-o convorbire personală Isus arată samaritencei calea vieții, și aceasta lucră personal,

aducând alte suflete la Domnul. Unuia, care zisese, că el voia să-i urmeze, »acolo unde te duci«, îi dădu câteva învățături pline de valoare. Către un altul El zise: »Iar tu ducându-te, dă știre în toate părțile de împărăția lui Dumnezeu.« După aceea învăță pe un altul despre pericolul păcatului »de a privi înapoi.« În timpul funcțiunii Sale de învățător Hristos pare să fi predicat adesea unu-i om ca și la o adunare. Printr'aceasta El ne-a dat un exemplu; urmăm noi pe urmele Lui?

Andrei, care găsisse pe Mesia, »găsește mai întâi pe fratele său Simon.« După ce Filip fu găsit de către Hristos, »el găsi pe Natanael.« Filip, evanghelistul, avu o convorbire personală cu eunucul reginei Candace și îl lăsă apoi ca pe un creștin botezat. Pavel și Sila lucrară personal în timpul miezului nopții cu temnicerul și casa sa, și avură bucuria să vadă convertirea și botezul acestora înaintea revărsatului zorilor. Acuila și Priscila lucrară personal cu Apollo și »mai cu deamănuntul îl învățară calea lui Dumnezeu.« Aceste puține exemple luate din vieța lui Hristos și a urmașilor Săi, cari sunt scrise în Sfânta Scriptură, trebuie să ne îndemne ca lucrători creștini la sforțări asemănătoare.

Un vizitator al unei olării observă pe un lucrător la formarea unui vas. Lucrul pare că progresă încet. Vizitatorul întrebă, dacă nu este nici un instrument, care să poată fi întrebuințat la lucru. »Nu«, răspunse olarul, »am încercat diferite instrumente, dar la acest lucru trebuie întrebuințată mâna omenească.« Și aici trebuie astfel să existe contactul omenească, pentru a forma sufletele omenești ca vase spre întrebuințarea Maestrului. Nu putem face lucrul nostru misiionar prin locuitori, ci trebuie să venim într'o legătură personală cu aceia, cari au nevoie de mântuire. Sunt convinși, că la acest lucru personal trebuie să se insiste în deosebi în comunitățile noastre. Pentru a fi cu succes un câștigător de suflete, trebuie să facem sforțări personale pentru alții. Cele mai multe fructe spirituale trebuie să fie culese cu mâna. Îndreptându-ne atențiunea noastră spre alte lucruri, suntem în primejdia,

ca într'o anumită măsură să pierdem din vedere lucrul nostru adevărat — adică de a salva suflete.

În cercul familiilor noastre se găsesc mulți părinți, mame, și tineri, cari au nevoie de cineva, care să le arate calea spre împărăția cerului. Starea lor este pentru noi o rugăminte mută pentru ajutor. Unii dintre aceștia se află în fiecare Sabat în adunările noastre; alții sunt în familiile noastre. Este nespus de trist, de a-i vedea stând săptămână după săptămână acolo, fără să facem nici o sforțare personală, spre a a-i aduce la Hristos.

Într'o adunare în corturi se făcu cunoscut odată, că un copil mic, pe care părinții îl lăsaseră în cort, pe când luase parte la o adunare de dimineață, se pierduse. Curând se produse o mișcare generală pe tot întinsul taberei. Lacrimi și griji se vedeau pe toate fețele. Dejunul fu uitat; nimeni nu se gândi la mâncare. Oamenii se răspândiră în toate direcțiile și continuară căutarea lor, până ce copilul pierdut fu găsit. În fiecare comunitate se găsesc copii și fete pierdute, dar nicăiri nu se vede o atare emoțiune. Poate cineva arată un motiv suficient, pentru ce suntem așa de nepăsători? Ce putem spune personal?

Dacă tu ești un creștin, trebuie să învii pe morți, adică acei cari »sunt morți în fărădelegile și păcatele« lor. Dar această lucrare pretinde putere divină. O minune instructivă, pe care o făcu profetul Elisa, aruncă ceva lumină, cum poate să se facă aceasta. Fiul sunamitei murise. În durerea și necazul ei, mama îl puse pe patul lui Elisa și se duse în grabă la omul lui Dumnezeu. »Și când veni Elisa în casă, iată, copilul eră mort, întins pe patul său. Și el intră și închise ușa în urma lor amândoi, și se rugă lui Iehova. Și se sui și se culcă pe copil, și puse gura sa pe gura lui, și ochii săi pe ochii lui, și mânele sale pe mânele lui; și se întinse pe copil, și s'a încălzit carnea copilului. Apoi se ridică, și se preumblă în casă, când încoace, când încolo; și se sui iarăși, și se întinse peste el, și copilul a strămutat de șapte ori, și a deschis copilul ochii săi.« 2 Regi 4, 32-35.

Elisa trebuiă să se ocupe de cel mort. El nu eră mulțumit numai, de a curăți corpul mort, de a-l mirui sau a-l înfășura în pânze de in și apoi a-l lăsa să zacă acolo ca un cadavru. El nu eră deasemenea mulțumit când văzù corpul încălzindu-se; mortul trebuiă să trăească. El lucră mai departe, până ce vieața se reîntoarșe. Însărcinarea noastră este, de a aduce vieața din cer suflelor moarte spiritual. Când Elisa veni, închise ușa, și când se află numai cu copilul singur, se rugă cu seriozitate lui Dumnezeu. El veni în atingere directă, personală cu mortul, și fu răsplătit, văzându-l că se deșteptă spre vieață. Aci stă o învățătură folositoare pentru fiecare dintre noi cu privire la câștigarea de suflete pentru Domnul. Rugăciune, o predare sinceră, o consacrare deplină, precum și lucru personal și stăruitor sunt necesare.

Am putea să fim mai activi și mai serioși în lucrarea pentru salvarea sufletelor, dacă am recunoaște deplin însăși valoarea unui mic copil. — Un fermier din Carolina de nord mergea odată cu doi cai vioi spre oraș. El se opri înaintea unei prăvălii și eră gata să intre în ea, când caii săi se speriară. El sări înaintea lor și-i apucă curajos de frâne. Speriați și mai mult de sgomotul dinprejur, caii începură să fugă pe stradă, pe când omul îi ținea încă de frâne. Caii alergară, până ce înfuriați peste măsură, se ridicară deodată pe picioarele dinapoi, și năpustindu-se asupra omului, doborîră totul la pământ printr'o lovitură. Când oamenii se grăbiră, pentru a scăpa pe omul plin de sânge, el se află în agonie. Un prieten se plecă cu gingășie peste dânsul, întrebându-l: »Pentru ce v'ați jertfit vieața pentru cai și trăsură?« Atunci el gemu cu cea din urmă răsuflare: »Priviți în trăsură!« Ei se uitară și iată — acolo zăcea dormind în pae micul său fiu.

Când corpul mutilat al acestui erou fu pus în mormânt, nimeni nu zicea: »Jertfa eră prea mare.« Micuțul său, fiul care dormia în trăsură, eră cauza, pentru care tatăl își jertfise vieața. El nu se gândia la valoarea atelajului sau trăsuri, ci la copilul său. El nu se gân-

diă nici la pericol, și eră gata, la nevoie, să moară, pentru a scăpa vieața micului său copil din trăsură. Adus-a el o jertfă prea mare? Nimeni nu va zice, că eră prea mare. Dar în jurul nostru sunt băeți, oameni tineri, cari sunt tot așa de scumpi ca și acel băiat, dar cari nu sunt scăpați. Poate nu este fiul tău, dar este fiul altcuiva. Este oare prea exagerat, dacă zicem, că trebuie să facem sforțări tot așa de serioase, spre a salva pentru împărăția cerului pe cei neconvertiți, ca și acel tată, care și-a scăpat fiul său de moartea trupească?

Dacă toți membrii comunității ar avea această dorință cordială și ar simți o povară pentru salvarea sufletelor, atunci mulți ar fi aduși la Hristos. Uneori mă tem, că străduințele noastre pentru salvarea sufletor, sunt ilustrate prin următorul fapt întâmplat: Într'o zi friguroasă un om căzuse în apă. Cineva, care voia să-i ajute bucuros, îi întinse capătul unei scânduri, care eră acoperit cu ghiață. Omul încercă de mai multe ori, să apuce scândura spre a se salva, și strigă în cele din urmă cu disperare: »Întindeți-mi, pentru Dumnezeu, cellalt capăt al scândurei, căci acesta este înghețat!« Dacă voim să câștigăm suflete, trebuie să fim siguri, de a nu le întinde capătul înghețat al unei scânduri, ci să venim în contact direct cu dânsule în mod afectuos și personal prin iubire caldă.

Necesitatea și răspunderea ce cade asupra noastră, de a lucră personal, mi s'a lămurit de scurt timp prin următoarea întâmplare: »Un predicator fu rugat, să țină o cuvântare funebră la înmormântarea unei fete, pe care el nu o cunoștea. El se duse la președintele ei din școala Duminice și-l întrebă: »Eră Mina o creștină? Nu știu, răspunse președintele. Ea a vizitat școala Duminice mai mulți ani și mă gândiam adesea la aceasta, să o întreb, dar n'am făcut-o nici odată. Predicatorul vizită apoi pe învățătorul ei și-l întrebă: Eră Mina o creștină? Învățătorul răspunse întristat: Nu știu. M'am gândit adesea, să o întreb despre aceasta, când o voiu întâlni singură, dar n'am făcut-o. După aceea predicatorul se duse la mama ei și repetă întrebarea: Eră Mina o creștină? Nu știu, răspunse

plângând femeia. Ea mergea în școala Duminică și credeam, că învățătorul ei și președintele să fi vorbit cu dânsa relativ la aceasta. Eu nu am fost nici odată în stare, să vorbesc cu ea despre aceasta.»

Ași dori să știu, dacă o stare asemănătoare nu se întâmplă și în unele din comunitățile noastre. Dacă un copil din comunitatea voastră ar muri, ați ști la înmormântarea acestuia, dacă el aparține lui Hristos sau nu? Se poate să știm, că copilul era dintr'o familie, care ține Sabatul, care vizitează școala Sabatului și adunările — dar aceasta nu face pe cineva creștin. Inima tânărului om trebuie să fie schimbată; el trebuie să fie convertit, pentru a fi salvat.

Cea mai mare bucurie a noastră în cer va fi, de a vedea acolo sufletele, pe cari le-am adus la Hristos. »Căci care este nădejdea voastră, sau bucuria sau cununa laudei, sau nu sunteți și voi înaintea Domnului nostru Isus la venirea lui? Negreșit, voi sunteți mărirea și bucuria noastră.« 1 Tes. 2, 19. 20.

Față cu acestea, ne-am putea pune întrebarea nouă înșine: Pentru ce sunt eu un creștin? Este spre folosul meu propriu, sau spre al altora? Pentru că credem, că timpul harului pentru oameni se va sfârși curând, cade o mare răspundere asupra noastră. »O mare datorie ni se impune, și achitarea ei a întârziat mult. Pavel zicea: Sunt dator atât de Eleni cât și la barbari. Ce obținuse el de la dânsii? Nimic. Dar el posedă, ceea ce ei aveau nevoie și trebuiau să aibă; și până la împlinirea trebuinței lor, el le era lor dator. Avem în mâna noastră grațierea unui condamnat, și suntem datori lui, până ce i-am înmănat această grațiere. Spre acest scop am primit-o și cu dânsa și vestea: Duceți-vă repede pretutindeni!«

Dacă cineva, pe care îl iubim din inimă, ar fi condamnat la moarte, și am obține o grațiere de la stăpânire pentru dânsul, nu ne-am permite nici odihnă, nici somn, până ce nu i-am pune-o în mânele sale. Aceasta am considera-o mai pe sus de orice afacere lumească a noastră.

O, dacă Domnul ar rupe vraja răcelei și a nepăsării, cari apasă asupra-ne privitor la cei pierduți! Un predicator evlavios zicea odată: »Sunt un om cu inima sfărâmată; nu pentru mine ci pentru alții. Dumnezeu mi-a dat o astfel de cunoștință de valoarea prețioaselor suflete, încât nu pot să trăiesc, dacă nu este salvat nici un suflet.« David Brainard zicea: »Îmi este egal, ori unde aș trăi și orice greutate aș avea de îndurat, numai să pot câștiga suflete pentru Hristos. Visam despre aceasta, și, când mă treziam, cel dintâi gând al meu era la această mare lucrare.« Astăzi, când timpul harului se apropie de sfârșit, să nu fim tot așa de serioși în lucrul nostru, după cum era David Brainard între Indieni?

»Într'o seară târziu John Knox fu văzut părăsind camera sa de studiu și ducându-se la un gard în dosul casei. Un prieten îl însoția; după câteva momente de tăcere adâncă, acesta auzi vocea sa pronunțând cuvinte de rugăciune; apoi sunetul vocii sale deveni și mai tare, distingându-se în cuvinte înțelese, și din sufletul său, în care se petrecea o luptă, se urcă spre cer o rugămintă serioasă: O, Doamne, dă-mi Scoția, sau mor! Apoi urmă o liniște de câteva momente; și iarăși răsună cuvintele: O, Doamne dă-mi Scoția, sau mor! După aceia totul reintră în liniște și tăcere, când pentru a treia oară răsună de pe buzele sale aceeași rugămintă și cu mai multă ardoare: O, Doamne, dă-mi Scoția, sau mor! Pentru ce să nu manifeste fiecare membru al comunității aceiași seriozitate și aceiași povară pentru suflete? Lucrul trebuie făcut cu râvnă și credințioșie. Unii sunt scăpați, fiind răpiți din foc. Iuda 23. Dar pentru a smulge pe cineva din foc, trebuie să ne apropiem de foc; trebuie să mirosim fumul și să simțim căldura. Pentru a scăpa pe un înecat, trebuie să sărim înșine în apă și să riscăm ceva.

Totuși, mai înainte de a mișca pe oameni și a câștiga interesul lor, trebuie, ca și Iacob, să ne fi luptat cu Dumnezeu în rugăciune și să fi purtat biruința. Evanghelia, pe care o vestim, trebuie să ne scape pe noi înșine; trebuie să po-

vestim de salvări personale. Trebuie să fim înșine în arca, în care invităm pe alții. Trebuie să fim oameni și femei de rugăciune. Trebuie să primim putere de la Dumnezeu în cămăruță, mai înainte de a vesti evanghelia în public. Capela lui Whitefield fu numită o »cursă de suflete«; și tot așa trebuie să fie orice loc de rugăciune — un loc, unde sufletele sunt prinse pentru Domnul.

Ceeace ne este necesar în această lucrare, este acelaș spirit credincios, pe care îl dădu pe față un regiment din armata engleză. Trebuie să se atace o întăritură a vrăjmașului, și generalul declară, că asaltul întăriturei este în legătură cu o mare primejdie, și că mulți nu se vor mai întoarce înapoi. Apoi el ceru să se prezinte cei cari voesc să facă această întreprindere de bună voie, rugându-i să facă un pas înainte din front. Îndată tot regimentul înaintă un pas. Dacă oameni, cari luptă pentru o împărăție pământească și onoarea acesteia, pot face aceasta, să nu o putem face noi, cari suntem cuprinși în lupta finală față de puterile întunerecului? Pentru acest spirit voim să ne rugăm în aceste zile de rugăciune. Să nu facem oare toți un pas înaintea frontului?

Am fost îndemnați, că trebuie să ne punem înainte un țel, acela de a îndoii numărul membrilor noștri. Aceasta pare o mare însărcinare, dar este ușoară de rezolvat, dacă mergem cu toții la lucru; e nevoie numai, ca fiecare să aducă un suflet la adevăr și lucrarea s'a făcut. Nu putem să facem oare aceasta în anul viitor? Este un suflet într'un an prea mult în timpul, în care harul e pe sfârșit? De sigur, nu! Fraților, aceasta se poate face, ba încă și mai mult. Să nu ne consacram deci lucrării de salvarea sufletelor mai mult ca în orice timp?

Din alte câmpuri misionare.

Experiențe din Coreea.

(O scurtă cuvântare de la conferința generală din Washington, la 25. Mai, de C. L. Butterfield.)

La deschiderea adunării am cântat:
»O, ce bucurie va fi atunci, când sece-

rătorii vor adună snopii lor«. Atunci va fi bucurie nu numai pentru lucrătorii cari au plecat din mijlocul vostru, ci bucurie și între aceia, cari au primit solia în țările păgâne — între cari și Coreea — despre care voesc să vă vorbesc. Cei cari nu sunt creștini, nu știu nimic despre un Mântuitor plin de iubire. Adesea o mamă liniștește copilul ei prin cuvintele: »Taci, sau du-te la dracu!« În modul acesta ei sunt educați, încât să se teamă totdeauna de spiritele cele rele.

Aceia, cari primesc adevărul, sunt adesea prizoniți; ei sunt alungați de rudele lor proprii și nu pot avea nici o relațiune cu ele. Un tânăr, acum unul dintre evangheliștii noștri, primi adevărul la vârsta de 15 sau 16 ani, deși fu batjocorit și ocărit de către frații săi mai în vârstă. Când el se așeză să se culce, ei îi aruncau pernile peste cap; dar pernilor lor nu sunt moi ca ale voastre, ci mici butuci de lemn. Totuși, tânărul rămase credincios adevărului.

Acum un an și jumătate eu cu Dr. Russel și patru sau cinci ajutoare coreane vizitarăm partea nordică a Coreei. Într'un oraș ne asiguraram pentru adunări cea mai mare sală, ce se găsiă, o cameră de 4:10 metri. În prima seară povestii oamenilor despre apropiata venire a Mântuitorului nostru, despre făgăduința, pe care el ne-a lăsat-o, că el voește să pregătească locuinți pentru noi. Descrisei apoi stările în acest nou cămin, unde nu va mai fi nici o boală, nici suferință, nici necaz. Coreanii sunt totdeauna interesați, dacă le vorbești despre aceasta, încât pot obține binecuvântare; patria celor mântuiți îi interesează mult. Pe când le vorbeam, observai înaintea mea un domn bătrân cu barbă, cea ce aici este foarte prețuit. Când vorbii de măreția noului pământ, lacrimi curgeau pe obrazii săi, și, când la sfârșitul cuvântării întrebă, câți dintre auditori sunt, cari ar dori să ia parte într'acea patrie măreață, când Mântuitorul va veni în curând, pentru a duce pe poporul Său în locuințele cerești, acel domn bătrân se sculă de îndată în picioare. De atunci el vizită cu credințioșie toate adunările noastre și primi toate punctele adevărului nostru. Aseară

primii o scrisoare de la Dr. Russel, în care spune, că acel domn fu botezat.

Cu douăzeci de ani înainte, când s'a început lucrarea în acel câmp, misionarii dăruiau acelora, cari vizitau adunările mici daruri, iar cei cari erau botezați primeau orez sau alt ceva. Poporul bea mult rachiu, și uneori oamenii întrebau pe misionarii noștri: »Trebue să părăsim rachiul și tabacul, dacă venim la voi?« Mi s'a spus, că li se zicea, pot să bei trei pahare pline pe săptămână. Apoi porția aceasta fu micșorată treptat. Dar, mulți, dintre cei cari se pretind a fi creștini, fumează încă.

Când veniram noi acolo pentru întâia oară, ei ziseră: »Trebue să părăsim fumatul și rachiul, dacă venim la voi?« Le răspunserăm, că această întrebare o vom studia împreună; dar ei ziseră: »Voim să știm, dacă ne unim la o altă comunitate, e nevoie să părăsim aceste lucruri?« Când însă fură prinși de solia ingerului al treilea, ei deveniră oameni liberi în Hristos.

Fr. R. C. Wangerin, din Wisconsin, veni acum trei ani în câmpul nostru misionar. După aproape un an se decise să întreprindă lucrarea în Coreea sudică. Vizitarăm împreună acea parte și încercăm se găsim un loc, unde ar putea locui. Dacă vă voi povesti ceva despre casele celor indigeni, veți putea înțelege, pentru ce este așa de greu, să găsești un loc nemerit pentru locuit. Zidurile caselor noastre coreane sunt făcute din pământ și sunt înalte de la 1,62 până la 1,94 metri. Acoperișurile sunt foarte joase, cu o mică pantă și lipite cu lut la partea inferioară. Podeala este întocmită așa fel, încât fumul și căldura de la focul bucătăriei trec pe de desuptul ei, ținând-o caldă. În timpul iernei, când este foarte frig, nu este neplăcut, de a avea o podeală caldă, dar este foarte nesănătos. Rare ori se găsește o casă cu o fereastră. Uneori se găsește una sau două uși, cari sunt lipite cu hârtie coreană, prin care abia poate pătrunde puțină lumină. Pentru că nu există nici o ventilație, vă puteți închipui, cât de bun este aerul. Ușile sunt de obicei mici, 50-60 centimetri lățime, iar înălțimea nu e mai mare

decât 1 metru. Nu suntem de idee, a lăsa pe nici un lucrător dintre ai noștri să locuească în asemenea locuințe. Ținem de mai mult preț viața lor și lucrul lor, decât să-și pună în pericol viața lor în atari locuri de locuit.

În toamna anului 1910 dobândiram o bucată de pământ în Keizan și începurăm a zidi o casă. Timp îndelungat Fratele Wangerin locui într'un colț al cortului, iar în restul cortului se țineau adunări în fiecare seară. Într'acel timp cam 20 de persoane primiră adevărul. De atunci mica grupă crescù mereu și astăzi sunt acolo 85 de membri botezați. Tocmai acum primii o scrisoare de la Fr. Wangerin, în care scrie, că în împrejurimi sunt opt grupe, cari țin adevărata zi de repaus a Domnului și cari sunt pregătiți pentru botez. Mulțumim lui Dumnezeu, că adevărul se răspândește astfel în marele câmp sud-corean.

De mai multe ori au venit oameni de la o depărtare de 150 până la 300 de Kilometri la Fr. Wangerin, întrebându-l, dacă noi suntem »Onseke«, adică »comunitatea, care ține Sabatul«. Noi răspunserăm, că suntem comunitatea adventiștilor de ziua a șaptea, cari țin Sabatul și cred în apropiata venire a Mântuitorului nostru. În modul acesta progresaază adevărul în acest câmp.

Aș dori, să vizitați odată comunitățile noastre. Avem membri, cari în fața a mari încercări și prigoniri au rămas credincioși. Unii sunt dependenți, pentru întreținerea vieții, de o mică bucată de pământ, și dacă primesc adevărul Sabatului și nu mai lucrează în această zi, atunci oamenii, de la cari au arendat pământul, îl iau înapoi, refuzând a li-l mai da. Am văzut însuși, cum acești credincioși erau aproape să moară de foame, dar ei ziceau: »Noi nu vom părăsi adevărul«. În iarna trecută trebuiam să ajutăm pe câțiva dintre oamenii noștri de la sudul Coreei, cari deasemenea sufereau de foame. Ceilalți oameni le ziceau, că dacă vor părăsi Sabatul și se vor uni cu celelalte comunități, sau dacă se vor lepăda cu totul de creștinism, atunci vor primi iarăși pământ și lucru. Ei însă răspunseră: »Nu, aceasta n'o vom face«. Trimiserăm apoi pe Fr. Wangerin cu

ceva ajutoare, zicându-i, să caute vreo ocupație pentru aceștia. Aceste suflete iubesc adevărul, ele sunt gata să sufere și să se jertfească, făcând tot ce le stă în putință, spre a contribui la progresul lucrării. Mai mulți fură trimiși, pentru a vinde revistele noastre. Noi le dăruim lor de giaba și ei își întrețin viața lor prin vânzarea acestora. Opt până la zece oameni consacră timpul lor întreg pentru vânzarea literaturii noastre, și în modul acesta adevărul se face cunoscut repede în acea parte a câmpului misionar.

Acum douăzeci de ani un om cult, îndemnat de credincioșii unei alte comunități, cumpără o Biblie. El fu zorit, să se facă creștin; dar dânsul zise, că va ceti mai întâi Biblia și dacă ei vor fi de acord cu învățăturile Bibliei, atunci va trece la creștinism. El ceti într'adevăr toată Sfânta Scriptură și apoi zise: »Pentru ce serbați voi, oamenilor, cea dintâi zi a săptămânei? Am cetit toată Biblia și am găsit, că ea învață să se țină numai ziua a șaptea a săptămânei«. Ei îi răspunseră, că acest lucru nu are nici o însemnătate, că nu-i nevoie să țină acea zi; dacă el ține ziua, pe care majoritatea creștinilor o serbează, aceasta este tot ce este necesar. Dar el răspunse, că, dacă nu este necesar, să țină ziua pe care o poruncește Biblia, tot așa nu este necesar pentru el, ca să se facă creștin.

Timp de șaptesprezece ani acest om nu voiă să aibă de a face nimic cu creștinismul, dar acum trei ani veni în contact cu lucrătorii noștri indigeni și află, că ei serbează ziua a șaptea a săptămânei. »O«, zise el, »de mai mulți ani citii Biblia și găsi, că ea învață serbarea zilei a șaptea. Poate există deci creștini, cari fac aceasta«. Am avut prilejul, de a da binecuvântarea acestui om ca bătrân al adunării noastre de acolo. El îmi explică, că am avea nevoie de literatură, pentru ca solia să poată fi adusă la tot poporul său. Îi zisei: »Dacă edităm o revistă, voești să te duci și să o vinzi oamenilor?« El răspunse: »Aceasta nu se poate face niciodată aci în Coreea; dar voesc totuși sa fac o încercare«. Ori de câte ori îl întâlneam, îi aminteam

despre aceasta, dar el zicea incontinuu, că nu se poate face nimic.

În cel dintâi Sabat al acestui an, pe când azistă și el la adunarea trimestrială a diferiților bătrâni ai adunărilor și a diriginților din școala Sabatului, el ne povesti despre experiențele făcute timp de șase luni în colportaj. În unele zile el vându 40 până la 50 de foi. Natural, că aceasta n'o putea face în fiecare zi, căci avea de mers sau de călătorit distanțe mari, și afară de acestea în sate mulți nu puteau să citească. Când depuse mărturia sa și povesti cu mare entuziasm, cum foaia poate fi vândută și cum o duce el în case, atunci, de abia îmi mai puteam reține lacrămile. Mă gândeam atunci, cum dânsul afirmase cu puțin mai înainte, că foaia nu poate fi vândută. După ce sfârși, povestii auditorilor cea ce zisese el altă dată. »Da«, răspunse el, »acum știu, că Dumnezeu este în această solie și că oamenii cetesc mai de grabă, când au cumpărat foaia, decât când li s'a dăruit«.

Aș dori să vă mai spun, fraților, dacă dați darurile voastre, pentru a se aduce adevărul acestui popor, faceți, o faptă nobilă. Ei prețuesc foarte mult adevărul și curând vor sta alături de voi pe noul pământ și vă vor mulțumi, că li l-ați adus. Mulțumim lui Dumnezeu din suflet, când vedem cu câtă putere progresează solia. Școalele noastre trimit repede lucrători și aceasta înseamnă răspândirea cu iuțeală a soliei.

„Curierul Misionar.“

Organ trimestrial

al Adventiștilor de Ziua-Șaptea pentru
România din Regat și din Austro-Ungaria.

Redactori:

P. R. Paulini și St. Demetrescu.

Redacția și Administrația:

București, Strada Maltopol 23.

Abonamentul pe an:

În România	Lei 0.75
„ Ungaria și Bucovina	Cor. 0.60
„ America	\$ 0.20
cu „Lecțiuni Biblice“	
În România	Lei 1.75
„ Ungaria și Bucovina	Cor. 1.50
„ America	\$ 0.35